

Arrest

nr. 110 421 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2013 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 januari 2013 dient de verzoekster een asielaanvraag in.

Op 2 april 2013 wordt zij nopens haar asielmotieven gehoord op het Commissariaat-generaal.

Op 8 april 2013 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"A.Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese, afkomstig uit Kavajë (district Kavajë, prefectuur Tirana, Albanië) en bent u in het bezit van het Albanese staatsburgerschap. Toen u nog een jong kind was, verbleef uw vader in Italië, waar hij werd geholpen door een andere Albanese. Als wederdienst beloofde uw vader aan die persoon dat later zijn dochter, u, met zijn zoon zou kunnen huwen. Wanneer u ongeveer tien jaar oud was, begonnen uw ouders u regelmatig te zeggen dat u zou worden uitgehuwelijkt, maar u beseftte toentertijd de gehele betekenis van hun woorden niet. Toen u ongeveer veertien jaar oud was, kwamen de jongen/man waaraan u uitgehuwelijkt was en diens ouders op bezoek bij u thuis. Na hun vertrek vertelde u aan uw ouders duidelijk dat u niet wilde huwen met een onbekende. In juni 2010 leerde u D(...) V(...) (O.V. xxx) kennen. Een maand later startten jullie een relatie. In december 2010 vertelde u aan D(...) dat u reeds uitgehuwelijkt bent, maar van hem hield en bij hem wilde blijven. D(...) was akkoord en u vertelde aan uw ouders over uw relatie met D(...), wat bij uw ouders niet in goede aarde viel. Op 1 januari 2011 zijn D(...), diens vader en twee van D(...) ooms naar u thuis gekomen om uw hand te vragen. Uw vader liet hen niet binnen en zegde dat u reeds aan iemand anders behoorde. U werd in uw kamer opgesloten en werd door uw vader en broers geslagen. U diende uw telefoon (gsm) af te geven en te bellen naar D(...) dat hij geen contact meer mocht nemen. In de periode januari tot maart 2011 werd u meermaals door uw vader en broers om voornoemde reden geslagen. Op 5 maart 2011 was u alleen thuis met uw grootmoeder en kon u thuis ongemerkt wegllopen. U belde naar D(...), jullie ontmoetten elkaar in Durrës (Albanië) en u verbleef een drietal dagen bij D(...) in Durrës. Op 6 maart 2011 werd D(...) ernstig geslagen door uw broer. Op 7 maart 2011 trok u met D(...) in Hatesh (Albanië) in bij M(...) S(...), familie van D(...). In augustus 2011 verliet u met D(...) Albanië en reisde u naar Turijn (Italië), waar u verbleef bij de zus van D(...), E(...) V(...). In november 2011 keerde u terug naar Albanië en trok u terug in bij M(...) in Hatesh. In augustus 2012 verliet u Albanië en reisde u terug naar E(...) in Turijn, waar u tot oktober 2012 verbleef. In oktober 2012 verhuisde u in Italië naar een gastgezin voor minderjarigen, waar u een tweetal maanden verbleef. Het gastgezin diende een aanvraag voor verblijfsdocumenten voor u in. Na uw verblijf bij het gastgezin logeerde u nog enkele dagen terug bij E(...) en ongeveer een maand bij de schoonbroer van E(...). Op 15 januari 2013 verliet u met D(...) Italië en reisde u naar België waar u dezelfde dag nog aankwam en op 16 januari 2013 een asielaanvraag indiende. Bij een terugkeer naar Albanië vreest u vermoord te worden door uw familie. U bent in het bezit van uw Albanese paspoort, uitgereikt op 20 juli 2011.

B. Motivering

Op basis van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen. Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3, of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u van augustus tot november 2011 reeds drie maanden in Italië verbleef zonder er asiel aan te vragen. U keerde nadien vrijwillig terug naar Albanië waar u tot augustus 2012 verbleef alvorens terug naar Italië te reizen. Van augustus 2012 tot januari 2013 verbleef u wederom in Italië zonder er asiel aan te vragen. Hiermee zet u de ernst van uw asielaanvraag danig op de helling. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon

die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming (CGVS, p. 4, 8). Uw verklaring zo ver mogelijk te willen gaan, kan gezien het feit dat u twee keer meerdere maanden in Italië verbleef, moeilijk weerhouden worden (CGVS, p.8).

Voorts u verklaarde Albanië in augustus 2012 verlaten te hebben omwille van de problemen met uw familie daar zij tegen uw relatie met D(...) gekant zijn omdat u reeds uitgehuwelijkt was aan een andere man. U, net als D(...), verklaarde in Albanië, behalve met uw familie nooit met andere burgers of uw autoriteiten problemen gekend te hebben (CGVS, p. 9-11; CGVS (...) p. 6). Er dient vastgesteld te worden dat de door u aangehaalde problemen een louter interpersoonlijk (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) karakter hebben. Uw problemen houden ook geen verband met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw problemen met uw familie geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen met hen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald, in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. Zo heeft u, noch D(...) in Albanië ooit een klacht neergelegd bij de politie of enige andere instantie voor uw problemen met uw familie (CGVS, p. 11; CGVS D(...), p. 6-7). Het is precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden.

Uw motivatie, met name dat uw vader/broers na een dag of twee toch terug zouden worden vrijgelaten door de politie en de politie in Albanië makkelijk kan worden omgekocht, rechtvaardigt uw nalaten klacht in te dienen niet. Gelet op het feit dat u nooit een klacht bij de Albanese politie indiende, kan geenszins met enig concreet element worden vastgesteld als zou er in uw situatie in geval van een klacht noodzakelijkerwijze bij de politie corruptie aan de orde zijn (CGVS, p. 11; CGVS D(...), p. 6). Volledigheidshalve kan hier aan worden toegevoegd dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen. In 2008 werd de nieuwe wet op de Staatspolitie van kracht. Deze nieuwe wetgeving is één van de maatregelen in het kader van de hervorming en professionalisering van de politie. Volgens de Europese Commissie heeft de wet een positief effect op het functioneren van de politie en wordt er jaarlijks vooruitgang geboekt met betrekking tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat, voor het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen tegen de politie ondernomen kunnen worden. Zo kan men voor klachten tegen de politie terecht bij de Ombudsman. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich om redenen vervat in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming niet (permanent) elders in Albanië zou kunnen vestigen om uw problemen met uw familie te ontlopen. Immers zo verbleef u in de periodes maart tot augustus 2011 en november 2011 tot augustus 2012 zonder noemenswaardige problemen in Hatesh (CGVS, p. 10).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Uw paspoort bevat louter persoonsgegevens die geen ander licht kunnen werpen op bovenstaande beslissing.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner D(...) VI(...) werd een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

2. Over de rechtsmacht

In het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift vraagt de verzoekster onder meer om haar *“in hoofde te erkennen als vluchteling. In ondergeschikte orde het statuut van subsidiaire bescherming te willen toekennen aan verzoekster. In de meest ondergeschikte orde het dossier te willen verzenden naar het CGVS”*.

Artikel 39/2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

Daar de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, staat hiertegen enkel een annulatieberoep open en treedt de Raad in voorliggend geschil op als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

De Raad is te dezen dan ook niet bevoegd om de bestreden beslissing te hervormen in de zin van artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet en aan de verzoekster de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin is de Raad bevoegd om de bestreden beslissing te vernietigen in toepassing van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, zodat hij het dossier niet terug kan sturen naar het Commissariaat-generaal voor een verder onderzoek.

Het gevorderde dient in die mate te worden afgewezen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 en 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoekster een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag.

1. Dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van mening is dat verzoekers land van herkomst, met name Albanië, als veilig wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1 eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Dat het Commissariaat-Generaal stelt dat een land van herkomst als veilig wordt beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het CGVS bepaalt : “Bij KB van 26 mei 2012 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.”

Het dient benadrukt te worden dat deze recente wetswijziging enorm veel vragen oproept.

Eerstens dient benadrukt te worden dat artikel 57/6/1 eerste lid van de Vreemdelingenwet al manifest strijdig is met artikel 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, dat bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag zullen toegepast worden op vluchtelingen zonder onderscheid naar ras, godsdienst of land van herkomst.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat eveneens de Raad van State, afdeling wetgeving, geen toetsing heeft kunnen/mogen doorvoeren van dit artikel jegens hogere wettelijke bepalingen, daar de hoogdringendheid werd gevraagd door enkele parlementariërs.

Eveneens dient gesteld te worden dat de Europese Unie nooit in staat is geweest om een eenvormige lijst van veilige landen op te stellen. De zogenaamde ‘veilige landen van herkomst’ betreffen inderdaad landen waarvoor de Europese Unie de visumplicht heeft afgeschaft. Aan die afschaffing zijn een aantal voorwaarden verbonden waaronder de strijd tegen criminaliteit en terrorisme en de bescherming van minderheden.

Er wordt echter vastgesteld dat vandaag de dag een aantal asielaanvragen uit visumvrije landen wordt goedgekeurd. Dat het CGVS bij de behandeling van de dossiers immers vaststelt dat deze personen gevaar lopen en recht hebben op het vluchtelingenstatuut. Dit geeft alleszins aan dat de visumvrije landen geen garantie bieden op een totaal gebrek aan vervolgingen. Het statuut van visumvrij land geldt enkel als een aanmoediging en beloning voor de geleverde inspanningen op het vlak van veiligheid en bescherming. De gelijkschakeling van de visumvrije landen met de veilige landen roept dan ook op tot ongerustheid.

Dat de betrokken personen dan ook recht dienen te hebben op een daadwerkelijke rechtsbescherming, terwijl dat, in casu, met een (enige) rechtsinstantie, waarbij enkel een beroep tot nietigverklaring en schorsing kan ingediend worden, en waarbij de betrokken personen geen recht hebben op opvang, niet zo is.

In casu dient eerstens de vraag gesteld te worden aangaande de veiligheidssituatie in Albanië.

Dat het CGVS zelf stelt, in het advies van 5 maart 2012, dat de situatie van vendetta in bepaalde gevallen gekwalificeerd kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat verzoekster zich in een gelijkaardige situatie bevindt als degenen die het slachtoffer zijn van vendetta.

Dat daarnaast verwerende partij stelt dat verzoeksters problemen geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Het dient benadrukt te worden dat verzoekster behoort tot een bepaalde sociale groep. Dat in het UNHCR richtlijn van 7 mei 2012 blijkt dat deze categorie niet limitatief moet aanzien worden. Dat daar bijvoorbeeld in bepaalde gevallen ook ‘vrouwen ’ kunnen aanzien worden als sociale groep, als ze kunnen aantonen dat ze omwille van hun deelname aan hun sociale groep een gegronde vrees voor vervolging kunnen koesteren.

Dat verzoekster in casu meer bepaald behoort tot de categorie van vrouwen die uitgehuwelijkt werden aan een man, tot een specifieke categorie personen, en dat zij omwille van de categorie van personen waartoe ze behoort, een gegronde vrees voor vervolging riskeert in haar land van herkomst.

Dat het CGVS daarnaast stelt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze voor haar problemen met haar familie geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Albanese autoriteiten.

Het dient benadrukt te worden dat corruptie wijdverspreid is in Albanië. Albanie heeft weliswaar een wetgeving uitgevaardigd dat corruptie wenst tegen te gaan, maar het risico op corruptie is in de praktijk toch bijzonder groot.

Daarnaast dient de vraag gesteld of er sprake zou zijn van een intern vluchtalternatief. Het dient inderdaad herinnerd te worden doe een klein land het is, net drie miljoen inwoners, op een klein gebied en dat de kans zeer reëel is dat haar familie haar gaat zoeken. Dit is ook al gebeurd in het verleden.”

3.2 De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de asielaanvraag van de verzoekster niet in overweging wordt genomen omdat werd vastgesteld dat de verzoekster niet duidelijk heeft aangetoond dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. In de bestreden beslissing worden de redenen hiertoe op uitvoerige wijze toegelicht.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt in tegendeel dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent nu zij deze motieven inhoudelijk bekritiseert en tegensprekt. Dienvolgens is het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* bereikt en dient te worden aangenomen dat de verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.4 Wat de materiële motiveringsplicht betreft, dient er op te worden gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet is bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In zoverre de verzoekster de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van de bij de bestreden beslissing toegepaste wettelijke bepaling(en). *In casu* is de bestreden beslissing genomen is op grond van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiair

beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Artikel 1 van het Koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*
- Montenegro*
- Servië"*

In het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, wordt onder meer verwezen naar het advies dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verstrekt heeft aangaande de landen die op de lijst van veilige derde landen kunnen worden opgenomen.

Voor wat betreft Albanië, kan het volgende gelezen worden: "Voor wat betreft Albanië, besluit de Commissaris-generaal als volgt : "Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Albanië, de mate waarin vervolging of mishandeling in Albanië voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Albanië algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker

een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Zo kunnen sommige bijzondere situaties van vendetta van die aard zijn dat ze in aanmerking komen om te worden gekwalificeerd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiair bescherming.”

In de aanhef van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst.”

In fine van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

De Raad merkt op het gegeven dat de aanvrager afkomstig is uit een land dat is aangemerkt als een veilig land van herkomst, een vermoeden impliceert dat er in zijn land geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. *“Het komt toe aan de asielzoeker om substantiële redenen op te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”* (parl.stuk, DOC 53 1825/003).

Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de individuele asielzoeker dus niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.5 Het is *in casu* duidelijk dat de verzoekster afkomstig is van een veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Albanië. Bijgevolg geldt een vermoeden dat er in hoofde van de verzoekster geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is en kwam het aan de verzoekster toe om duidelijk en met substantiële redenen aan te tonen dat Albanië desondanks in haar specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat zij in haar land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust *in casu* derhalve op de verzoekster.

Waar de verzoekster kritiek uit op het invoeren van het concept ‘veilige landen van herkomst’ in artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de verzoekster hiermee de genoemde bepaling van de vreemdelingenwet zelf viseert en niet de bestreden beslissing. Dergelijke wetskritiek valt echter buiten de bevoegdheid van de Raad en kan dus niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359). De in dit kader aangevoerde schending van artikel 3 van de Vluchtelingenconventie is dan ook niet dienstig.

3.6 De verzoekster is het verder niet eens met op het opnemen van Albanië in de lijst van veilige landen van herkomst. Zij betoogt dat het Commissariaat-generaal in zijn advies van 5 maart 2012 heeft gesteld dat de situatie van vendetta in bepaalde gevallen kan gekwalificeerd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dienaangaande wijst de Raad erop dat de verzoekster hiermee in wezen kritiek uitoefent op artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, zoals van kracht op datum van de bestreden beslissing. Krachtens artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet is de Raad echter enkel bevoegd voor *“individuele beslissingen”* genomen met toepassing van de wetten betreffende het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en niet voor reglementaire bepalingen. Er dient trouwens te worden vastgesteld dat de verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat het advies *“van het CGVS zelf”* op haar van toepassing is, aangezien uit niets blijkt dat zij haar asielaanvraag zou steunen op motieven in verband met vendetta in haar land van herkomst. De loutere bewering dat de verzoekster zich in een gelijkaardige situatie bevindt als degenen die het slachtoffer zijn van vendetta, kan niet worden aangenomen. De Raad merkt hierbij ook op dat hij niet bevoegd is om zich, wat de beoordeling van de asielaanvraag betreft, in de plaats te stellen van de commissaris-generaal. Te dezen treedt de Raad immers op als annulatierechter en is hij niet bevoegd om de asielaanvraag inhoudelijk te beoordelen en aan de verzoekster al dan niet de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Het is ook eigen aan het annulatiecontentieux dat de Raad bij zijn wettigheidstoezicht enkel kan rekening houden met de elementen zoals die voorlagen ten tijde van de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nergens dat de verzoekster ten overstaan van de diensten van de verweerder zou verklaard hebben dat zij in haar land van herkomst het slachtoffer was van een situatie van vendetta. In tegendeel blijkt uit de verklaringen van de verzoekster dat zij gewag maakt van een problematiek van uithuwelijking, hetgeen geenszins zonder meer gelijk te stellen is met vendetta. De loutere beweringen van de verzoekster zijn dan ook niet dienstig.

3.7 Het algemene betoog van de verzoekster over asielaanvragen uit visumvrije landen en het feit dat visumvrijheid geen garantie biedt op *“een totaal gebrek aan vervolgingen”*, is niet alleen onjuist aangezien de lijst van veilige landen geenszins gelijkgeschakeld kan worden met de lijst van visumvrije landen, maar bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet beperkt heeft tot de vaststelling dat de verzoekster afkomstig is van een veilig land van herkomst. Het is immers pas na een individueel onderzoek van de door verzoekster aangevoerde elementen dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat haar asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen. Met dergelijk algemeen betoog slaagt de verzoekster er dan ook niet in de concrete motieven voor het niet in overweging nemen van haar asielaanvraag, te weerleggen.

3.8 Waar de verzoekster meent dat zij tegen de bestreden beslissing enkel een schorsings- en annulatieberoep kan indienen en dat dit haar geen daadwerkelijke rechtsbescherming biedt, kan verwezen worden naar het arrest van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS 2 juli 2008) waarin het volgende werd gesteld:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter.

In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst

dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

3.9 Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van de verzoekster niet duidelijk blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal baseert zich dienaangaande op de volgende vaststellingen:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u van augustus tot november 2011 reeds drie maanden in Italië verbleef zonder er asiel aan te vragen. U keerde nadien vrijwillig terug naar Albanië waar u tot augustus 2012 verbleef alvorens terug naar Italië te reizen. Van augustus 2012 tot januari 2013 verbleef u wederom in Italië zonder er asiel aan te vragen. Hiermee zet u de ernst van uw asielaanvraag danig op de helling. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming (CGVS, p. 4, 8). Uw verklaring zo ver mogelijk te willen gaan, kan gezien het feit dat u twee keer meerdere maanden in Italië verbleef, moeilijk weerhouden worden (CGVS, p.8).

Voorts u verklaarde Albanië in augustus 2012 verlaten te hebben omwille van de problemen met uw familie daar zij tegen uw relatie met D(...) gekant zijn omdat u reeds uitgehuwelijkt was aan een andere man. U, net als D(...), verklaarde in Albanië, behalve met uw familie nooit met andere burgers of uw autoriteiten problemen gekend te hebben (CGVS, p. 9-11; CGVS (...) p. 6). Er dient vastgesteld te worden dat de door u aangehaalde problemen een louter interpersoonlijk (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) karakter hebben. Uw problemen houden ook geen verband met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Voorts dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw problemen met uw familie geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen met hen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald, in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. Zo heeft u, noch D(...) in Albanië ooit een klacht neergelegd bij de politie of enige andere instantie voor uw problemen met uw familie (CGVS, p. 11; CGVS D(...), p. 6-7). Het is precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Uw motivatie, met name dat uw vader/broers na een dag of twee toch terug zouden worden vrijgelaten door de politie en de politie in Albanië makkelijk kan worden omgekocht, rechtvaardigt uw nalaten klacht in te dienen niet. Gelet op het feit dat u nooit een klacht bij de Albanese politie indiende, kan geenszins met enig concreet element worden vastgesteld als zou er in uw situatie in geval van een klacht noodzakelijkerwijze bij de politie corruptie aan de orde zijn (CGVS, p. 11; CGVS D(...), p. 6). Volledigheidshalve kan hier aan worden toegevoegd dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen. In 2008 werd de nieuwe wet op de Staatspolitie van kracht. Deze nieuwe wetgeving is één van de maatregelen in het kader van de hervorming en professionalisering van de politie. Volgens de Europese Commissie heeft de wet een

positief effect op het functioneren van de politie en wordt er jaarlijks vooruitgang geboekt met betrekking tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat generaal dat, voor het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen tegen de politie ondernomen kunnen worden. Zo kan men voor klachten tegen de politie terecht bij de Ombudsman.”

Met het zeer algemene betoog dat zij behoort tot de categorie van vrouwen die uitgehuwelijkt worden aan een man en dat zij dus omwille van haar deelname aan een sociale groep een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert, maakt de verzoekster geenszins aannemelijk dat de commissaris-generaal te dezen op kennelijk onredelijke wijzen of met miskenning van de relevante elementen van het dossier heeft besloten dat de verzoekster niet duidelijk heeft aangetoond dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in weerwil van de algemene situatie in Albanië die als veilig wordt beschouwd. Het betoog van de verzoekster, waarbij zij niet aanduidt welke motieven of in hoeverre deze of gene motieven onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn, lijkt er op gericht te zijn dat de Raad zich zou uitspreken over de motieven die aan de basis van haar asielaanvraag liggen. De Raad herinnert er nogmaals aan dat hij te dezen niet de bevoegdheid heeft om verzoeksters asielaanvraag te beoordelen en zijn oordeel hieromtrent in de plaats te stellen van het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad kan de bestreden beslissing niet hervormen en kan aan de verzoekster de vluchtelingenstatus niet toekennen. In zoverre de verzoekster hierop zou aansturen, is haar betoog niet dienstig.

Bovendien moeten de motieven van de bestreden beslissing in hun geheel moet worden gelezen. Het is op basis van het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen dat de commissaris-generaal *in casu* heeft geoordeeld dat de verzoekster niet duidelijk heeft aangetoond dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, zodat haar asielaanvraag gelet op het vermoeden zoals besproken in punt 3.5 niet in overweging wordt genomen.

Er dient te worden opgemerkt dat de verzoekster een belangrijk motief van de bestreden beslissing ongemoeid laat. Met name heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld dat de verzoekster van augustus tot november 2011 reeds drie maanden in Italië verbleef zonder er asiel aan te vragen, dat zij nadien vrijwillig terugkeerde naar Albanië waar zij verbleef tot augustus 2012 alvorens terug naar Italië te reizen, dat zij van augustus 2012 tot januari 2013 opnieuw in Italië verbleef en dit wederom zonder er asiel aan te vragen, hetgeen de ernst van haar asielaanvraag danig op de helling zet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat dergelijke houding niet in overeenstemming is met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De genoemde vaststellingen van de verweerder zijn in overeenstemming met de elementen van het administratief dossier en worden niet betwist.

3.10 Ook het motief dat de verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar problemen met haar familie geen of onvoldoende beroep kon of zou kunnen doen op de hulp van en / of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en / of hogere autoriteiten, wordt door de verzoekster niet concreet weerlegd. Zij wijst in het onderhavig verzoekschrift slechts op vage en ongestaafde wijze naar de wijdverspreide corruptie in haar land van herkomst en voegt daar ter terechtzitting aan toe dat ze contact heeft opgenomen met bepaalde Albanese organisaties waaruit zou zijn gebleken dat de Albanese overheid geen middelen ter beschikking wil stellen voor het bestrijden van het probleem van uithuwelijkingen.

Waar de verzoekster wijst op de corruptie in Albanië, herhaalt zij in wezen slechts haar verklaring dat zij niet naar de politie is geweest omdat dat niet veel zou veranderen aangezien men met geld of connecties weer snel vrij kan komen (gehoorverslag dd. 2 april 2013, p. 11). Door enkel opnieuw, en dit bovendien in zeer vage termen en zonder dat er enig begin van bewijs wordt voorgelegd dat haar beweringen ter zake zou kunnen staven, te wijzen op corruptie in Albanië, toont de verzoekster niet aan dat de motieven die de bestreden beslissing dienaangaande bevat niet deugdelijk zouden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening heeft gehouden met verzoeksters verklaring dat zij geen hulp heeft gezocht van de Albanese politie gelet op de aldaar heersende corruptie. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent immers als volgt: *“Immers, opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming.*

Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. Zo heeft u, noch D(...) in Albanië ooit een klacht neergelegd bij de politie of enige andere instantie voor uw problemen met uw familie (CGVS, p. 11; CGVS D(...), p. 6-7). Het is precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Uw motivatie, met name dat uw vader/broers na een dag of twee toch terug zouden worden vrijgelaten door de politie en de politie in Albanië makkelijk kan worden omgekocht, rechtvaardigt uw nalaten klacht in te dienen niet. Gelet op het feit dat u nooit een klacht bij de Albanese politie indiende, kan geenszins met enig concreet element worden vastgesteld als zou er in uw situatie in geval van een klacht noodzakelijkerwijze bij de politie corruptie aan de orde zijn (CGVS, p. 11; CGVS D(...), p. 6)."

Met het uiten van loutere beweringen en door haar eerdere verklaringen te herhalen maakt de verzoekster niet aannemelijk dat deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, kennelijk onredelijk of onjuist zouden zijn. Zij ontkracht bovendien geenszins de objectieve informatie die in het administratief dossier is opgenomen en waaruit blijkt dat de Albanese autoriteiten wel degelijk bescherming bieden (administratief dossier, stuk 18, Landeninformatie, SRB Albanië, Beschermingsmogelijkheden).

Wat de argumentatie ter terechtzitting betreft, herhaalt de Raad dat hij te dezen optreedt als annulatierechter. De Raad moet zich, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden zijn voorgelegd. Nu de verzoekster aldus ter terechtzitting nieuwe verklaringen en elementen bijbrengt die niet reeds blijken uit het administratief dossier en uit hetgeen de verzoekster reeds aan de Belgische asielinstanties overmaakte in haar opeenvolgende verklaringen, kan de Raad alleen maar vaststellen dat deze nieuwe verklaringen niet dienstig kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van de in het middel aangevoerde schendingen. Aangezien uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt en de verzoekster ook niet aantoont dat zij de diensten van de verweerder reeds zou hebben gemeld dat zij contact heeft opgenomen met de Albanese overheid waaruit zou zijn gebleken dat er geen middelen worden uitgetrokken voor problemen zoals de hare, kunnen de voor het eerst ter terechtzitting afgelegde verklaringen de bestreden beslissing niet vitiëren.

3.11 Tot slot toont de verzoekster evenmin de onwettigheid aan van het motief dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich om reden vervat in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming niet (permanent) elders in Albanië zou kunnen vestigen teneinde de problemen met haar familie te ontlopen. De verzoekster wijst er slechts in het algemeen op dat Albanië een klein land is met maar 3 miljoen inwoners, doch met dit betoog weerlegt zij nog niet de vaststelling van de commissaris-generaal dat uit haar verklaringen blijkt dat zij reeds in de periodes maart-augustus 2011 en november 2011-augustus 2012 zonder noemenswaardige problemen verbleef in Hatesh. De thans geuite loutere en vage beweringen dat haar familie haar ook elders in Albanië zou gaan zoeken en dat zij dit reeds deden in het verleden, volstaan niet om de concrete vaststellingen omtrent het binnenlands vestigingsalternatief te weerleggen. Daarnaast blijkt uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing dat de vaststelling dat de verzoekster beschikt over een binnenlands vestigingsalternatief zeker geen determinerend motief is bij het niet in overweging nemen van verzoeksters asielaanvraag. Immers blijkt uit de chronologie van de in de bestreden beslissing weergegeven motieven dat de commissaris-generaal reeds op grond van de hoger in deze beslissing opgenomen motieven heeft geoordeeld dat *"Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming"*, waarbij slechts daarna wordt geargumenteed dat de verzoekster *"tot slot"* niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich niet elders in Albanië zou kunnen vestigen om de problemen met haar familie te ontlopen. Kritiek op een dergelijk, overtollig motief van de bestreden beslissing, is dan ook niet dienstig.

3.12 De Raad is dan ook van oordeel dat *in casu*, gelet het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven en vaststellingen en gelet op de gegevens waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing beschikte, naar recht

en rede is geoordeeld dat de verzoekster ten overstaan van de verweerder niet duidelijk heeft aangetoond dat er wat haar betreft, in weerwil van de algemene situatie in Albanië, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De verzoekster heeft niet aangetoond dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden, waardoor er tevens geen sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

3.13 Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij dient concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 jun 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Er mag niet uit het oog worden verloren dat de verzoekster afkomstig is uit een land waar er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing is gebleken dat de verzoekster niet duidelijk heeft aangetoond dat in haar specifieke situatie een andersluidend oordeel over hun persoonlijke veiligheidssituatie in haar land van herkomst aan de orde zou zijn. De verzoekster brengt bovendien thans geen enkel concreet gegeven bij dat zou kunnen aantonen dat er wat haar betreft een ernstig en reëel risico bestaat om in haar land van herkomst te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Op die manier maakt de verzoekster dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat met de bestreden beslissing wordt geweigerd om de asielaanvraag in overweging te nemen doch er werd geen uitspraak gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing houdt bijgevolg geen verwijderingsmaatregel in noch gaat zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

3.14 In deze kan niet dienstig de schending aangevoerd worden van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie. Voormelde bepaling heeft immers geen directe werking in de Belgische rechtsorde (cf. RvS 27 juni 2005, nr. 146.815; RvS 27 juni 2010, nr. 5928 (c); RvS 17 augustus 2012, nr. 8989 (c)). Verder houdt de bestreden beslissing niet in dat de verzoekster de vluchtelingenstatus, geregeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1, A van de Conventie van Genève, geweigerd wordt, waartegen het in artikel 39/2, §1, bedoelde beroep *“in volle rechtsmacht”* openstaat, doch strekt zij ertoe verzoeksters asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Betreffend onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3.15. Waar de verzoekster ter terechtzitting wijst op het feit dat zij pas meerderjarig wordt op 30 maart 2014, wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing hiermee terdege werd rekening gehouden. *In fine* bevat deze beslissing immers de volgende informatie: *“Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”*

3.16 Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE